

1970. május 1.

A természettudós, aki ismeretei alkalmazásában elmerül, tekintse különös kötelességének, hogy felmérje munkája következményeit, és a kezdet kezdetén felhívja a figyelmet azokra a következményekre, melyeket el kell kerülni.

Hívó szülők aggodalma

2 Sám 18:19—32.

Az Úr Jézus azért óv bennünket az aggodástól, mert a legtöbbször nincs okunk rá. Az aggodás ugyanis nem más, mint veszélyes helyzetben valami általunk el nem hárítható bajnak, kellemetlenségnek a bekövetkezése miatti félelem, szorongás. (V. ö.: Értelmező Szótár.) Ismerve Abszolont és cselekedeteit, valamint Dávid körülményeit, aki saját életéből is ismerte a bűn törvényszerű következményeit, megállapíthatjuk, hogy minden oka megvolt erre az aggodásra.

Dávid Mahanám városának kapujában aggodik a harc kimeneteléről: ha egyedül jön a hírnök, akkor örömhírt hoz — állapítja meg, tudomást szerezve a közeledő Akhimásról. Tömeges csoportokban ugyanis menekülők szoktak érkezni. Menekülők, menekültek... Felidézik bennünk, idősebb korosztályokban a háború borzalmait. Mennyi aggodás, félelmes remegés várja a háborúból érkező hírneműt! Tulajdonképpen a háború okozza Dávid aggodását: mi lesz népemmel, városommal, családommal? S mi lesz az ellenséggel, akit a pillanatnyi politikai helyzet tett ellenséggé, de az is ember, sőt a saját fia. Igen, a szülő akkor is szereti gyermekét, ha az ellenségévé válik. Vajon meg tudja-e tenni ezt a gyermek is, ha apja az ő ellenségévé válik? Mennyi megoldásra váró lecke ad az élet számunkra, az ellenségszeretet gyakorlására! Aggodni csak azért tudunk, akit szeretünk. Ha háborúkról és háborúk híréből hallunk, tudunk-e aggodni azokért, akiket bomba roncsol és éhség emész? Akik tán idegen népek fiai, de egy vérből teremtette Isten velünk, testvérekké teremtette. Értük és a világ sorsáért való aggodásunkból lemerhetjük szeretetünket, mely bizony híjjával találatik az isteni normához viszonyítva: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta”... érte. Az aggodó apa József fiáról is jó hírt vár. S minden szülő így van a gyermekével. Reménykedik megtérésében, melyre

mindaddig van remény, amíg a gyermek él. De meddig él? Ez nem a szülő és nem a gyermek akaratától függ. Isten úgy irányítja az eseményeket, hogy a bűnös gyakran már e földön elnyeri bűnének zsoldját, a nem kívánt halált. Dávid méltán aggodik gyermekeért, mert ismerte, s így tudta, mennyire méltatlan a kíméletre. Ismerte fővezérét, Joábót is, akinek szintén sok bajt okozott Absolon. Egy alkalommal például fölgújtatta szolgálival Joáb birtokát csak azért, mert ez nem akart vele testvérgyilkossága miatt szöbia állni (2 Sám 14:28—30). Mi lesz ezután a fiúval, ha harc közben esetleg Joáb kezébe kerül? Dávid mindezt felmérhette Joáb szemével is: legkedvesebb feljebbvalóm gyermeke iránt is elfogy a türelmem, ha túl sok bajt okoz egyéni, családi és társadalmi vonatkozásban. Mennyi aggodást okoz a szülőnek az a tudat, hogy nem mindenki a mindent elfedező szeretet (1 Kor 13) szemüvegén át nézi gyermekét, hanem a „szemet szemért, fogat fogért” jelszavú vérposztszú alapján. Elég lesz-e az én erkölcsi tőkéim és tekintélyem ahhoz, hogy gyermekemet is megmentse az emberek gyilkos gyűlöletétől? Egy ideig talán. De nem lehet jó, becsületes, megbecsült és istenfélő a szülő gyermeke helyett. Ha nincs tekintélyem a gyermekem előtt, vajon lesz-e az emberek előtt arra, hogy gyermekemmel az én óhajom szerint bánjanak? Mennyi jogos aggodás, a szülő életében gyermekéért! A szülő otthon, vagy viszonylagos biztonságban, a gyermek a háborúban. Mennyi jogosan féltő, remegő aggodás forrása volt már a történelem folyamán a szülőknek ez a helyzetkép! Vajon láthatom-e még valaha gyermekemet? Vajon megkíméli-e a háború viharát?

Gondviselő Atyánk! Óvj meg bennünket a háborútól és a háború okozta aggodástól, melyben sorsunk, szereteteink sorsa, az egész világ sorsa oly bizonytalanná válik!

Balog Miklós

HÍREK

A Német Demokratikus Köztársaság protestáns, egyházi kéri, a főlvtelüket az Egyházak Világtanácsába. Az elmúlt évig az NDK egyházi az Össz német Egyházi Tanács képviselőtén keresztül voltak csupán az EVT tagjai. Kölcsönösen megegyezve, az elmúlt év szeptemberében megalakították az önálló „Evangéliumi Egyházak Szövetségét”.

A különféle egyházi lapok gyakran írják a lelkesedéstől. Sokszor átnézünk az ilyen hírek fölött, gondolván:

minket nem érint a dolog. A Baptist Times március 12-i száma azonban már berkeinkre utal: „Welsben több mint 350 baptista gyülekezet van pásztor nélkül, és ez a szám évről évre növekszik.” Hazai viszonylatban is van okunk arra, hogy „Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat!”

Baptista fordítású Újszövetséget ajánlott katolikus hívőknek a bostoni kardinális. A jelzett Újszövetséget Robert Bratcher fordította és az Amerikai Bibliatársulat adta ki. Három év alatt mintegy 17 millió példány fogyott el belőle.

MINDENNAPI IGE

Május 4. Hétfő. 1 Tim 3:14—16.

Jézus földi életének summázása. — Közismert megállapítás a Jn 3:16-ról (Mert úgy szerette Isten e világot...), hogy ez az igever az evangéliumok szíve. A ma reggel olvasott igever (16.) az említetthez hasonló tömörséggel foglalja össze Jézus Krisztus megváltói működését. „Megjelent testben” — emberré létele és földi élete. „Megigazított lélekben” — kereszthalála és feltámadása. „Megláttatott az angyaloktól” — győzelmének deklarálása az univerzumban. „Hírdettetett a pogányok között” — pünkösdtől napjainkig. „Hittek benne a világon” — a föld végső határáig. „Felvittetett dicsőségbe” — uralma mennyen és földön teljességre jut.

Esti ige: 1 Móz 24:10—27.

5. Kedd. ApCs 1:1—5.

A feltámadott utolsó beszédtemái. — A feltámadástól a mennybemenetelig terjedő negyven napról — sajnálatos módon — igen keveset tudunk. Az ismert történetekből azonban arra következtetünk, hogy ezek a hetek rendkívül jelentősek voltak a tanítványok szempontjából. A földről távozni készülő Krisztus készítette apostolait arra a hatalmas szolgálatra, mely majd a pünkösdi Lélek-keresztséggel veszi kezdetét. A ma olvasott ige szerint azt parancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben, az emmausi utaknak Jeruzsálemben kell torkollniuk; a magányosság

vándorainak a közösségben kell tömörlőniük, hogy a közös feladatot közösen végezhessék.

Esti ige: 5 Móz 31:1—8.

6. Szerda. Jn 14:2b—14.

Jézus az út az Atyához. — Az ember ősi időktől óta kereste az Istenhez vezető utat. Sok mindennel próbálkozott. Legmészebb talán az engesztelő áldozatokkal jutott. Az óriási szakadékot azonban nem sikerült áthidalnia. Jézus Krisztus az egyetlen út, az egyetlen lehetőség, aki által az ember Istenhez juthat. Az útkészítés után pedig a helykiszítés szolgálatát végzi. Megváltónk: „Elmegyek, hogy helyet készítssek nektek”. Ahogy hittel ráállt lábunk az útra, úgy most ragadjuk meg reménység-gel e drága ígéretet. Készüljünk mi is, hogy a számunkra készített helyet elfoglalhassuk. Igyekezzünk méltók lenni rá.

Esti ige: 2 Kor 3:1—6.

7. Csütörtök. Mennybemenetel napja. Fil 2:5—11.

A legdicsőbb példakép. — A jellem egészséges fejlődésének egyik mozgató ereje a példakép. A gyermek legtöbb esetben szüleit tekint példaképnek, hozzájuk akar hasonlítani. Az apa és anya vonásai kitörölhetetlenül bevéso-dnek a gyermek jellemébe. Minél tökéletesebb a példakép, annál valószínűbb, hogy fénvében kiváló jellem bontakozik ki. Az ige egy tökéletes, szent eszményképet állít a hívők elé: Jézus Krisztust.

Gyermekeit kereső anya

Lk 2:41—52.

Régi, megsárgult egyházi lap került a kezembe, mely az 1930-as években jelent meg. Az „Anyáknak” c. rovatban a következőket olvastam: „a debreceni zsidóvárosban egy hadirokkant felesége gyermekét kinalta eladásra nagy nyomora miatt.” Eddig a szomorú hír. E hír nyomán emlékezem a hétgyermekes varga történetére, akinek betevő falatja nem volt. És mikor a gazdag szomszédja egy gyermeket kért tőle, hogy örökbe fogadja, egyet sem adott oda a hét közül. Mert szerette mind a hetet. Mind a szívéhez volt nőve. A fenti ígékben ragyogó képet kapunk az anyai szeretetről, a gyermekeért aggodó édesanya szívéből, a szent család életéből. Salamon uralkodása óta szokás volt, hogy a zsidó férfiak 12 évtől kezdve a húsvéti ünnep alkalmával meglátogatták a templomot. Ezen a szent ünnepen a család együtt megy a Jahve hajlékába. Kedves szülők, akik olvassátok e sorokat, magatokkal viszitek gyermekeiteket az Úr házába? Együtt megy a család és nem hiányzik senki sem? Boldog az a család, ahol ilyen egységben mennek az Úr házába. Még az éneklő is így ír: „Ó, boldog ház, hol féltő imakézrel a gyermek sorsát szívedre teszik.” A zsidó zárandókatok rendezett és fegyelmezett külsőségek között folytak le, külön mentek a gyerekek, s talán ezért nem vette észre Mária és József a kis Jézus elmaradását, amikor hazafelé tartottak. De mikor a gondos szülői szeretet mégis felfedezte, hogy ő nincs közöttük, keresésére indultak. Milyen aggodalom szállhatta meg Mária szívét! Nem látja a gyermekét, Jézust. Ilyen aggodalom van a te szívedben is, édesanya, ha nem látod magad

körül gyermekedet? Te is utána indulsz, akár a világba is, hogy megmentsd és visszahozd a szülői ház szeretetébe, melegébe, az Úr szárnyai alá? Milyen lázas izgalom töltötte el Mária szívét három napon át. Három nap keresni a gyermekét aggodalommal és könnyekkel. Nem felejttem el egy édesanya arcát, aki egy áruházban elvesztette gyermekét. Milyen kétségbeesetten rohant mindenfelé. És amikor megtalálta, milyen boldogan ölelte magához feddő szeretettel. Mária arcát is a bánat felhőzte be, de mikor a Lélektől vezetettve a templomba mentek és ott megtalálták a gyermek Jézust a tanítók, a rabbik között, a kereső fájdalmát a megtalálás öröme váltotta fel szívében. Az örvendő anya nem mulasztja el, hogy a szeretet hangján gyöngéd szemrehányást ne tegyen neki: „Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Imé, atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.” Máriaától tanulhatna igen sok édesanya. Megtanulhatná azt, hogy gyermekének magaviseletét, cselekedetét ellenőrizze és ha szükséges, dorgálja is. És a gyermek Jézus csodálatos öntudattal, nem dorgálólal szól vissza, hanem fájlatja, hogy szülei őt másutt keresték és nem a templom területén; az Ő Atyja házában. Boldog az a szülő, akinek elveszett gyermeke az Úr házában talál menedéket. Boldog az az édesanya, akinek a fájdalmát az Úr ilyen örömmé változtatja. „Az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse, ami elveszett.” Van, aki megkeresse az elvesztettet, amit te már reménytelennek vélsz megtalálni. Édesanyák! Bízhatok Öbenné.

Somogyi János

Anyám!

Talán ez volt az első szavam, a mosolygó szeműt hogy megnevezzem, aki fölém hajolt. Karjában édes béke volt. Azóta se kopott el e szó, mindig fényesebb lett, ragyogó. Betegágyán is: anyám — királynőm. Öregségében — itt felejtett béke. Hangja, mint antik ezüstharang, kopott, halk, de értéke mindig megbecsültebb. Ő a nyugalom, a csend. Most én veszem karomba őt. Anyám! — szólok, s rámosolygok. Karomban nyugalma nőtt. Kicsiny szobáknak arany a fénye, ameddig ő az ékessége. Anyám! Mily boldog vagyok, míg mondhatom, míg kedves alakját láthatom! Vártam ma is, mint minden este. — Ugye, rendben ment minden, édes? Kezére hajlok, üdvözlöve. Mily békességes!

Stefura Erzsébet

Emlékezés

Meleg szívű, drága asszony... Legfőbb kincse: szívjósága. Szeretetét osztogatta, Bármerre járt e világba'.

Imádkozó, drága asszony... Alázatos buzgósága. Nem fogyott el soha, soha Ajkáról az imádsága.

Istenfélő, drága asszony... Egész lényé simogatás. Hite erő, szava balzsam, Gyógyír, vigasz, csengő dallam.

Megbocsátó, drága asszony... Türelemes volt, mindhalálig. Istenhez száll érte hálám, Hiszen ő volt Édesanyám.

Kántor Imréné

Jellemvonásait e nagyszerű felsorolás állítja elé. Amennyi ezek közül emberi életünkben is megvalósítható, törekedjünk azokra teljes odaszánással. Nem csak példát mutat Jézus, hanem segíti szentté lenni.

Esti ige: ApCs 1:6—14.

8. Péntek. Ez 39:25—29.

Profétai ígét. — Jézus Krisztus mennybemenetele egy óriási jelentőségű világkorszak záróakkordja. A keresztben hangzó: „Elvégeztetett!” tulajdonképpen itt nyer értelmet. A Megváltó elvégezte a megváltás munkáját, földi küldetését betöltötte. A következő világkorszak centruma az Istenség harmadik személye lesz. A Szentlélek munkásságáról is szólnak az őszövétségi proféciák. A kimondott ige beteljesülésre vár. A rendelt időben történik minden. Nem siet és nem késik az Úr. Merjük magunkat rábízni élő hittel, hogy bennünk és általunk nagy dolgokat cselekedhessen. „Amit ígért, halleluja, be fogja váltani!”

Esti ige: Gal 1:11—17.

9. Szombat. ApCs 2:14—21.

„Éz az, amit a proféta előre megmondott.” — Péter és apostoltársai tüzes szívvel, gyújtó beszédekkel ámulatba ejtették a jeruzsálemi tömegeket. A kétkedők és gúnyolódók azonnal mesét költöttek rájuk, hogy bizonyára édes bortól részegedtek meg. Ekkor Péter rámutat arra az őszövétségi ígére, proféciára, melynek beteljesülése e nappal kezdődik. Isten kitöltötte az ő Lelkéből, ennek eredménye a lelkes bizonyágtétel. Erre gondolva, föltétődik bennünk a kérdés, hogy ahol elmarad ez a buzgó

megnyilatkozás, ott nem beszélhetünk a Lélek jelenlétéről? Legyünk engedelmes eszközök, alkalmas edényei a Szentléleknek.

Esti ige: 1 Tim 2:5—7.

10. Vasárnap. Jn 14:15—26.

Jézus megígéri a Szentlelkeket. — A tanítványok egyelőre ezzel a témával is úgy lehetnek, mint az Úr halálának és feltámadásának kérdésével. Hallják, de nem értik. Jézus Krisztus a Szentlélekről csodálatos kijelentéseket ad. Vigasztalónak nevezi. Elmondja róla, hogy állandóan velük marad, náluk lakik, sőt bennük marad. Lelki szegénységre vall, ha valaki megelégszik alkalmi, időnkénti buzgókodással, pünkösdi vagy ünnepi fellelkesüléssel. Még az sem elég, ha valaki vasárnapi kereszttyén. A legegyszerűbb hétköznapi is Szentlélekkel teljes életet kell élnünk. Ő állandóan velünk, nálunk, bennünk akar maradni.

Esti ige: ApCs 1:15—26.

11. Hétfő. Zak 4.

Szolgáit a Lélek közösségében tartja. — Vannak, akik tetszetős magyarázatot tudnak fűzni e nehezen érthető profétai képhez. Mi ma reggel csupán egyetlen mondatot foglalkozunk behatóbban: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkimmel!” — azt mondja a Seregeknek Ura”. Az erő és a hatalom a hódítás eszközei. Fegyverre és erőszakra gondolunk. Isten országa terjedésének eszközei mások. Belső erőkről, szellemi fegyverekről van szó. Al-taluk jut győzelemre Isten ügye. Vessük el az emberi eszközöket, vétezzük föl magunkat a Lélek csöndben munkálko-